

Arrest

nr. 65 592 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 oktober 2010 en dient een asielaanvraag in op 20 oktober 2010.

Het dossier van verzoekster werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2011.

Op 26 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-vrouw met de Servische nationaliteit afkomstig uit Nis, Servië. Een drietal jaar geleden huwde u met E.S. (...), een Rom met de Macedonische nationaliteit,

afkomstig uit Skopje. U trok bij hem in en huwde hem ongeveer één jaar later. U diende, om een geldig verblijf in Macedonië te behouden, om de drie maanden voor één maand naar Servië terug te keren. Na jullie huwelijk verkreeg u aanvankelijk een verblijfsvergunning van zes maanden, en daarna twee maal een verblijfsvergunning van één jaar. Uw laatste verblijfsvergunning is nog geldig tot 24 mei 2011. Met deze verblijfsvergunningen kreeg u een identiteitskaart voor vreemdelingen. Wanneer jullie je informeerden over de mogelijkheid om zich te naturaliseren, werden jullie aangemaand nog een aantal jaar te wachten, wat u bereid bent te doen. Uw verblijf bij uw schoonouders was voor u echter een moeilijke tijd. U werd er als huisslaaf behandeld: u moest hard werken, er werd op u geroepen en soms werd u geslagen. Voorts haalde u aan in Servië te zijn gediscrimineerd op school en op de arbeidsmarkt.

U werd op school beledigd en zonder reden uit de klas gestuurd. De kapster die u verplicht had aangenomen als stagiair wenste u na afloop van uw stage niet aan te nemen, volgens uw verklaringen omdat zij een afkeer had van Roma. Ten slotte formuleerde u eveneens een vrees voor racistisch geweld vanwege skinheads. U was er ooit getuige van hoe een hele familie door skinheads werd geslagen en hoe de politie hier niet tegen optrad. Al deze elementen deden u beslissen Macedonië te verlaten en een beter leven te zoeken voor u en uw kinderen in België. Jullie verlieten Macedonië begin oktober 2010 op legale wijze. Met de bus reden jullie tot in Duitsland en vervolgens tot in België. In België vonden jullie niet meteen de plaats waar asiel aan te vragen. U herkende op straat een vrouw uit Skopje die jullie enkele dagen heeft opgevangen in haar huis. Op 20 oktober 2010 vroegen jullie asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een origineel paspoort, uitgegeven op 30/10/2008 te Nis, en de paspoorten van uw twee dochters neer, uitgegeven te Skopje respectievelijk op 21/4/2010 en 13/09/2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden aangehaald dat u een geldig verblijfsstatuut heeft in Macedonië en ten aanzien van Macedonië een vrees formuleerde louter gebaseerd op een lokaal en bovendien strikt interpersoonlijk/interfamiliaal probleem: u werd door uw schoonouders, waar jullie inwoonden, slecht behandeld (CGVS p.12). Dergelijk probleem ressorteert echter niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch houdt dit verband met de criteria zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde overigens uitdrukkelijk in Macedonië niet gediscrimineerd te zijn (CGVS p.13). Uit de stempels in uw paspoort blijkt overigens dat de Macedonische autoriteiten u meerdere verblijfsvergunningen voor een jaar gaven. U verklaarde bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk geen problemen te hebben gehad met de Macedonische autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 8).

Hoe dan ook dient uw vrees te worden beoordeeld ten opzichte van het land, waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Servië. U haalde aan te vrezen niet met uw kinderen naar Servië te kunnen reizen omdat zij daarvoor de toestemming van hun vader zouden nodig hebben. U kon echter niet hard maken dat dit een probleem zou kunnen vormen. U verklaarde dat het onmogelijk was voor uw echtgenoot om zelf naar Servië te gaan omdat uw ouders hem niet zouden toelaten (CGVS p.11-12). Dit zijn louter problemen van interpersoonlijke/interfamiliale aard, waarvan u alles behalve aannemelijk maakte dat zij u werkelijk zouden hinderen met uw kinderen naar Servië terug te keren. Het is immers niet aan uw ouders om de toestemming te geven voor u en uw gezin om in en uit Servië te reizen of er zich te vestigen. Dat uw ouders zich tegen uw huwelijk verzetten is eveneens een probleem van interfamiliale aard, welk als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts haalde u aan in Servië in het verleden gediscrimineerd te zijn geweest op school en na afloop van uw stage. Leerkrachten zouden u 'Zigeuner' hebben genoemd, zonder reden de klas hebben uitgestuurd en systematisch lage punten hebben gegeven. Na afloop van uw stage in een kapsalon werd uw contract als enige van de hele klas niet verlengd omdat de eigenares van het kapsalon niet van Roma hield (CGVS p.13). Deze feiten zijn an sich niet ernstig genoeg om gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt niet ontkend dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en

armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Zo heeft de Nationale Raad van Roma initiatieven ondernomen om de toegang van Roma-kinderen tot het secundair onderwijs en hoger onderwijs te bevorderen. Tevens is in het kader van de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma het Romani sinds juli 2009 toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië. Hoewel er zeker nog verbetering nodig is, werpt deze positieve discriminatie op het vlak van onderwijs toch vruchten af. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u suggereerde met uw verwijzing naar het racistisch geweld vanwege skinheads en de lakse houding vanwege de Servische politie hiertegenover (CGVS p.14), kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen

getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, uw paspoort en die van uw kinderen, zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen: zij staven uw identiteit en nationaliteit en die van uw kinderen, maar deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 1.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), voert verzoekster, na een theoretische uiteenzetting, aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat uit lezing van het gehoorverslag van 15 maart 2011 en het administratief dossier blijkt dat zij constant onmenselijk werd behandeld en gediscrimineerd omwille van haar etnische afkomst, zijnde Rom.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij de motivering van de bestreden beslissing heeft beperkt tot enkel standaardoverwegingen die haaks staan op de materiële en formele motiveringsplicht en het gehoorverslag. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal de beslissing ten aanzien van haar nam op grond van de motivering in de bestreden beslissing van haar echtgenoot. Vervolgens overloopt verzoekster de bestreden beslissing en de zeer beperkte argumenten erin aangehaald en tracht deze te weerleggen. Tevens stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich baseerde op vage vaststellingen en zij verwijst naar het rapport van Civil Rights Defenders van 7 mei 2011 en het rapport van Amnesty international van 2010, waarin volgens verzoekster de situatie van de Roma-gemeenschap, waaronder de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid die tot op heden in het gedrang is, wordt aangegeven. Deze rapporten tonen verder volgens verzoekster ontegensprekelijk aan dat de Roma-gemeenschap tot op heden niet beschermd is tegen etnisch geïnspireerde incidenten. Zij beschikken niet over bewegingsvrijheid en het onderwijsstelsel is voor de RAE-gemeenschappen niet toegankelijk met als gevolg dat in de praktijk de RAE-gemeenschappen laaggeschoold zijn. Meer nog tonen volgens verzoekster voormelde rapporten aan dat de Roma-gemeenschap in Macedonië vaak te kampen heeft met achterstelling op het vlak van gezondheidszorg, arbeid en huisvesting met slechte levensomstandigheden en armoede tot gevolg. De Roma-gemeenschap wordt van hun rechten ontzegd en wordt constant gediscrimineerd. Ook de bescherming van de RAE-gemeenschappen, is volgens verzoekster, door de lokale of internationale autoriteiten niet aan de orde. Verzoekster concludeert in haar tweede middel dat de ontzegging van rechten en de discriminatie van de Roma-gemeenschap van die aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel, afgeleid uit een schending van artikel 48/4 en artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat er in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan de identiteit van verzoekster en haar etnische origine. Verzoekster stelt vervolgens dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot het beoordelen van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c van de vreemdelingenwet dat verzoekster in Macedonië loopt om te oordelen of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster dient te worden toegekend. Gezien de ontzegging van rechten en de discriminatie van verzoekster en de Roma-gemeenschap in Macedonië schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing tekort vermits hij nagelaten heeft te onderzoeken of er een schending kan zijn van artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet. In het licht van voornoemde documenten kan het volgens verzoekster niet in twijfel worden getrokken dat verzoekster in Macedonië het reële risico loopt om onmenselijk of vernederend behandeld te worden omwille van haar etnische origine.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een kopie van de bestreden beslissing, een verzoek gericht aan en een beslissing van het bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat, het rapport van Civil Rights Defenders omtrent de mensenrechten in Macedonië van 7 mei 2011 "*Human Rights in Macedonië*", een rapport van Amnesty International van 3 mei 2011 "*Macedonië: Stop Discrimination against Romani Women en Girls*" en een rapport van Amnesty International "*Amnesty International Report 2010: The state of the world's human rights*".

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster de schending aanvoert van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze richtlijn zou hebben geschonden.

Nochtans moet het verzoekschrift luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekster voert enkel de schending van bovenvermelde richtlijn aan zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoekster een geldig verblijfsstatuut heeft in Macedonië, (ii) de door verzoekster ten aanzien van Macedonië geformuleerde vrees is louter gebaseerd op een lokaal en bovendien strikt interpersoonlijk/interfamiliaal probleem hetgeen niet ressorteert onder de criteria van de vluchtelingenconventie noch houdt dit verband met de criteria zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (iii) de door verzoekster ten aanzien van Servië geformuleerde vrees louter gebaseerd is op een lokaal en bovendien strikt interpersoonlijk/interfamiliaal probleem hetgeen niet ressorteert onder de criteria van de vluchtelingenconventie noch verband houdt met de criteria zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (iv) uit de verklaringen van verzoekster geenszins blijkt dat de feiten ernstig genoeg zijn om gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (v) uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging en dat er verscheidene maatregelen worden genomen ter bevordering van de rechten van de minderheden in Servië en (vi) de documenten die verzoekster ter staving van haar asielaanvraag heeft neergelegd niet van die aard zijn om de vaststellingen van de commissaris-generaal om te buigen.

3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2011 (CG nr. 1020419), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad merkt vooreerst en in hoofdorde op dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontkrachten. Verzoekster beperkt zich louter tot het herhalen van haar asielrelaas, het verwijzen naar haar verklaringen tijdens haar verhoor bij het commissariaat-generaal en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt kunnen weerleggen. Tevens verwijst zij naar rapporten van Amnesty International en van Civil Rights Defenders.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij wel degelijk problemen heeft met de Macedonische autoriteiten en zij hiervoor verwijst naar haar gehoor bij het Commissariaat-generaal van 15 maart 2011, stelt de Raad vast dat deze verwijzing geen afbreuk doet aan de vaststelling van de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de vrees die verzoekster heeft geformuleerd ten opzichte van

Macedonië louter gebaseerd is op een lokaal en strikt interpersoonlijk /interfamiliaal probleem en dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde in Macedonië niet te zijn gediscrimineerd en geen problemen te hebben gehad met de Macedonische autoriteiten.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster met de overige middelen de motieven van de bestreden beslissing niet betwist of tracht te ontcrachten. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tevens de nood aan bescherming van verzoekster ten aanzien van Servië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft, heeft onderzocht.

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit het door verzoekster neergelegde paspoort blijkt dat verzoekster de Servische nationaliteit heeft. Hieruit volgt dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Servië. Haar nationaliteit wordt immers niet betwist.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift dus verwijst naar eventuele problemen met de Macedonische autoriteiten en naar het rapport van 7 mei 2011 van Civil Rights Defenders omtrent de mensenrechten in Macedonië en het rapport van Amnesty International van 3 mei 2011 *“Macedonia: Stop Discrimination against Roma Women and Girls”* en stelt dat deze rapporten aangeven dat de situatie in Macedonië van de Roma-gemeenschap, waaronder de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid, tot op heden in het gedrang is, merkt de Raad op dat verzoekster deze argumenten en documenten niet dienstig kan

aanvoeren. De Raad ziet immers niet in hoe deze de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET